

<i>preek</i>	14 mei 2023 (zondag van de hereniging GKv en NGK)
<i>thema</i>	Met Christus zijn we opgestaan! Laten we dan als nieuwe mensen leven: heilig.
<i>tekst</i>	1 Petrus 1:15 BGT: God heeft jullie uitgekozen. En hij is heilig. Leid daarom zelf ook een heilig leven.
liturgie:	Opwekking 797 (U roept ons samen als kerk van de Heer)
<i>gesproken votum en groet</i>	Liedboek 985 (Heilig, heilig, heilig, hemelhoog verheven)
<i>gebed</i>	Opwekking 25 (Laat ons met elkander zingen, prijzen, loven de Heer; in wisselzang)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>herinneringen van</i>	Lied bij de hereniging (God, Vader vol genade; in wisselzang; melodie: Psalm 6)
<i>Wim van Steenis en Jaap Bouwman</i>	
<i>lezen 1 Petrus 1:1-2, 14-16 BGT</i>	
<i>preek</i>	Liedboek 723 (Waar God de Heer zijn schreden zet daar wordt de mens, van dwang gered, weer in het licht geheven)
<i>Gods leefregels volgens</i>	
<i>Leviticus 19:1-4, 11-18, 33-37</i>	Opwekking 347 (We believe in God the Father)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>zegen</i>	Kerkboek-2006 Gezang 71 (De lof en de heerlijkheid; in wisselzang)

Ik begin met een voorbeeld van een docent op school.

Stel je voor dat je wiskundedocent aan het begin van het schooljaar gezegd heeft: ‘Dit is jullie laatste schooljaar. Ik wil graag dat je met een goed gevoel afsluit. Daarom heb ik besloten dat jullie allemaal een 9 krijgen als eindcijfer van het schoolonderzoek. En ik zorg er ook voor dat je voor het centraal schriftelijk examen een voldoende haalt.’

Hoe voelt dat? Super toch?!

Wat doe je dan nog voor je wiskunde?

De docent wilde graag een fijne sfeer maar de meeste leerlingen doen niks meer voor wiskunde. Ze steken hun tijd in andere vakken, of ze gaan lekker chillen of zo. De docent baalt enorm. Hij houdt van zijn vak en hij wil graag dat zijn leerlingen daar ook plezier aan beleven. Maar hij merkt dat het zo niet werkt. Halverwege het schooljaar zegt hij: ‘Sorry jongens, maar jullie doen niks voor wiskunde en *dat* was de bedoeling niet! Ik trek mijn belofte in. Ga maar eens flink aan het werk voor je wiskunde, de rest van het jaar! Als je goed je best doet krijg je misschien nog wel een voldoende op je eindlijst. Maar als je niks doet heb je dikke pech.

Voor de leerlingen is dat een tegenvaller, zeker als je zenuwachtig bent voor wiskunde omdat je er niet zo goed in bent. En voor de docent is het ook knap beroerd want hij had zoiets moois beloofd maar nu breekt hij zijn belofte.

Moet je God vergelijken met die docent? En moet je ons vergelijken met die leerlingen? Dat zou ik niet graag doen maar het lijkt er wel op.

Petrus schrijft in het tweede vers van zijn eerste brief: *Je bent heilig*. Gods Geest heeft je heilig gemaakt en het gevolg is dat je nu leeft zoals God het wil. Dus: je krijgt een ruime voldoende! het zit helemaal goed met je!

Maar in het vijftiende vers van zijn eerste brief schrijft Petrus: *Je moet heilig worden*. Je moet leven als gehoorzame kinderen en in heel je leven moet duidelijk blijken dat je heilig bent zoals God heilig is. Dus: je moet maar afwachten of het goed zit met je!

misschien vindt God het voldoende en noemt Hij je heilig! maar je moet daar wel je best voor doen!

Je krijgt hier de indruk dat God met de ene hand iets geeft (heel royaal, heel liefdevol) maar het vervolgens met de andere hand weer terugpakt (heel afgemeten, heel streng).

En dat is precies waar heel veel christenen mee worstelen.

Krijg je Gods genade? zomaar? gratis? voor niks? Of moet je heel erg je best doen om Gods genade te krijgen? moet je je daarvoor uitsloven? en moet je maar afwachten of God jouw inspanning genoeg vindt?

Een voorbeeld van de ijsbaan.

Wie van jullie kan schaatsen? Heb je wel eens geprobeerd te schaatsen met één been? Dat werkt voor geen meter. Je hebt beide benen nodig! Misschien is je ene been sterker dan je andere been. Dan moet je eraan werken dat je beide benen zo goed mogelijk meedoen. Misschien moet je vooral wel aandacht geven aan het zwakkere been, zorgen dat dat sterker wordt, zodat je rechts schaatst en daarna naar links schaatst en zo verder komt.

Ik hoop dat dit voorbeeld duidelijk maakt wat Petrus naast elkaar zet. *Je bent heilig*. En: *Je moet heilig worden*. Het is een mooi cadeau en een grote taak, een mooi cadeau en een grote taak. Ze horen bij elkaar en ze werken positief op elkaar in als een mooi cadeau en een grote taak. En zo ga je door tot aan de finish. Een mooi cadeau en een grote taak.

Je bent heilig. En: *Je moet heilig worden*. Het hoort bij elkaar. En dat wil ik graag verder invullen aan de hand van 1 Petrus 1.

Een mooi cadeau: je bent heilig (1 Petrus 1:2)

Petrus begint zijn brief bij God die je kent.

God ziet je. Hij kent je geschiedenis. Hij weet waar je vandaan komt. Hij kent je strijd en je vragen en je twijfels en je moed en je wanhoop. Hij ziet je, in je oppervlakkigheid en in je somberheid en in je sloomheid en in je ijver en in je vrolijkheid en in je serieusheid. Hij weet hoe het goed met je ging. Hij is op de hoogte van alle momenten waarop het je te veel werd; dat je het niet meer zag zitten. Hij weet hoe anderen hun hand naar je uitstaken en je weer overeind wilden helpen zodat je verder kon. Hij zag wel hoe je de uitgestoken hand wegsloeg maar dan toch weer vastgreep. Hij was er getuige van dat je wegliep en toch weer terugkwam. Hij kent je, wat je levensgeschiedenis ook is. Hij kent je en Hij heeft zijn plan met je leven. Daar begint het mee. Voor Petrus ligt de start bij God de Vader en zijn bedoeling met jouw leven.

Petrus gaat verder met God die je heilig heeft gemaakt.

Eigenlijk is dat wonderlijk gezegd. Wat bedoelt Petrus daar toch mee?

Het wordt (hoop ik) wat duidelijker als je het Oude Testament erbij pakt. Exodus 29 (vers 1-9) geeft een mooi plaatje van wat Petrus schrijft want daar wordt verteld dat Mozes zijn broer Aäron moet wassen, en dat Mozes ook zijn neven moet wassen (de vier zoons van Aäron). Het gaat natuurlijk niet om een echte wasbeurt, maar het is symbolisch bedoeld. Mozes moet al het vuil van hen afspoelen en dan gaat het niet over zand of over zweet of zo maar dan gaat het over het vuil van hun *zonde*. En vervolgens krijgen ze speciale kleren aan zodat iedereen kan zien dat zij *heilig* zijn, *priester* kunnen zijn.

Dat ritueel heeft Petrus in gedachten als hij schrijft dat God je heilig heeft gemaakt. Hij bedoelt daarmee dat God je een bijzondere positie geeft, een positie die je kunt vergelijken met die van Aäron en zijn zonen. Zoals *zij* werden gewijd tot priester, zo ben *jij* gewijd tot christen. En moet je kijken hoe zorgvuldig Aäron en zijn zonen werden voorbereid op hun taak om priester te zijn; hoe ze daar klaar voor werden gemaakt: de zonde eraf gewassen en goeie kleren aan. Net zo zorgvuldig is God met jou bezig. God de heilige Geest verandert je, maakt je heilig.

Petrus komt uit bij God die je met Christus' bloed besprenkelt.

In de BGT kom je het zo niet tegen, waarschijnlijk omdat het heel veel uitleg vraagt. Want besprenkeld worden met iemand z'n bloed klinkt nogal smerig. Wat is de reden dat Petrus het zo beschrijft?

Opnieuw is het handig om het Oude Testament erbij te pakken. In Exodus 29 (vers 19-21) wordt ook van de besprenkeling met bloed een illustratie gegeven. Daar wordt verteld dat Mozes een dier moet slachten. Van het bloed van dat dier moet hij een klein beetje strijken aan de rechteroorlel van Aäron en ook aan zijn rechterduim en zijn rechter grote teen. Bij de vier zonen van Aäron moet hij hetzelfde doen. Daarmee maakt hij duidelijk maken dat ze steeds naar God moeten *luisteren* (vandaar dat bloed aan de rechteroorlel), dat ze alles voor God moeten *doen* (vandaar dat bloed aan de rechterduim) en dat ze in alles voor God moeten *leven* (vandaar dat bloed aan de rechter grote teen). Daarna moet Mozes ook nog een beetje bloed nemen om daarmee Aäron en zijn vier zonen te besprenkelen. Dat betekent dat ze helemaal verbonden zijn met het altaar en met het dier dat daarop geofferd wordt; alleen zó kunnen ze functioneren als priester en voor het volk offers brengen aan God.

En *dat* gebruikt Petrus om onze positie duidelijk te maken. Het dierenbloed waar het in Exodus 29 over gaat, is een verwijzing naar het bloed van Christus. Omdat Hij gestorven is komt het weer helemaal goed tussen de mens en zijn God en kun je als priester actief zijn voor God. Daar kom je bij uit. Petrus wijst Jezus Christus aan als degene door wie je als christen kunt leven: Jezus Christus en de besprenkeling met zijn bloed waardoor je aan Hem verbonden bent en gehoorzaam bent aan God.

Je bent heilig! Een geweldig mooi cadeau!

Petrus zet daar iets naast:

Een grote taak: je moet heilig worden (1 Petrus 1:15)

Petrus waarschuwt voor een terugval.

Dat gevaar dreigt voor elke christen: dat je zo goed bezig bent, zo vol van de heilige Geest, en dan in één keer krijgt iets je te pakken en ga je volledig de fout in. Dat kan. Petrus is daar heel reëel over. Dat helpt je wel; dat hoop ik tenminste. Je hoeft jezelf niet helemaal weg te gooien als je tot je eigen afgrijzen foute dingen doet. Daarmee ben je nog geen hopeloos geval. Maar je moet je er ook niet bij neerleggen dat jij nu eenmaal zo bent. Nee. Je moet niet terugvallen in oude patronen. En als je erin terugvalt moet je er niet in blijven hangen.

Laten we samen leven als gehoorzame kinderen.

Die oproep doet Petrus. Je moet je niet alleen wapenen tegen oude patronen waar je heel makkelijk in terugvalt. Het is niet voldoende als je af probeert te sluiten van wat slecht is. Maak het positief. Laat je vullen door wat goed is. Laat je vullen door God die goed is. Richt je op de Heilige! Laat je leven beheersen door de Heilige die je geroepen heeft. En bedenk steeds: God is heilig en wat betekent dat dan voor mij? voor mijn keuzes? voor de manier waarop ik me naar andere christenen toe opstel? voor de manier waarop ik omga met mensen thuis of op school of op m'n werk of op straat of als ik ga stappen? God is heilig. Ja, en hoe werkt dat dan door in mijn leven? Zorg dat je leven er meer en meer van doortrokken is! En daarbij kunnen we ook heel veel aan elkaar hebben.

Nog even terug naar het voorbeeld van de docent op school.

Je zag het niet zitten, aan het begin van het schooljaar. Want je vindt wiskunde een vreselijk vak en je krijgt het al benauwd als je je wiskundeboek open doet. Wat was het bijzonder dat de docent zei: 'Ik zorg dat je een voldoende haalt.' Daarmee wilde hij voor de hele klas de spanning weghalen. Hij wilde jou samen met de andere leerlingen helpen om lekker bezig te gaan met wiskunde. Het bleef moeilijk maar je deed er met z'n allen je best voor en je hoefde je over het resultaat geen zorgen te maken want het werd toch wel een voldoende. En op je eindlijst komt werkelijk een voldoende te staan.

Zo is het in ons leven.

Als je het zelf helemaal goed moet doen bij God, komt er niks van terecht en dan zie je het werkelijk niet zitten. Als je ziet welke eisen God aan je stelt, dat God wil dat je net zo goed bent als Hij, net zo volmaakt als Hij, net zo heilig als Hij ... De moed zinkt ons allemaal in de schoenen. En dan zegt God: 'Weet je wat: het is al goed! Je bent net zo goed als Ik: je bent volmaakt! je bent heilig! het is klaar!' Dat is Gods geweldige cadeau voor jou en voor mij: Gods genade. Die genade maakt je zo enthousiast dat je er voluit in leeft. Het valt niet altijd mee maar je mag je best doen en je hoeft je over het resultaat geen zorgen te maken want de beloning ligt al klaar: God heeft je al heilig gemaakt.

Je *bent* heilig en je *moet* heilig worden.

Alleen als je het bij elkaar houdt komt het allebei tot zijn recht. Zoals je bij het schaatsen je rechterbeen *en* je linkerbeen nodig hebt omdat ze allebei even belangrijk zijn.

De heiliging is genade; en je leeft er voluit in;
en het blijft genade; en daardoor leef je er werkelijk in.

En zo mogen we samen verder met dit mooie cadeau en deze grote taak.

Amen!